

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 686/2016-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Michal Krutek, s. r. o., Hlavná 11, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Krutek, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. f), ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 3/2016 z 21. januára 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. Ntc/47/2015 z 21. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. f), ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 3/2016 z 21. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Ntc/47/2015 z 21. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Brne, pobočky v Zlíne pod sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 59/2014 z 26. júna 2014 odsúdený pre zločin vydierania podľa § 175 ods. 1 a 2 písm. a) a c) a ods. 3 písm. a) a c) Trestného zákonníka v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka a iné, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní osem rokov a šesť mesiacov. Krajský súd v Brne, pobočka v Zlíne vydal pod sp. zn. 61 T 7/2013 zo 16. marca 2015 na sťažovateľa európsky zatýkací rozkaz (ďalej len „európsky zatýkací rozkaz“). Z dôvodu zadržania sťažovateľa na území Slovenskej republiky 15. apríla 2015 bolo uznesením Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej aj „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. 2 Kpt 18/15/5500 z 24. júna 2015 rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného na sťažovateľa a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Ntc/13/2015 zo 16. apríla 2015 bol sťažovateľ vzatý najprv do predbežnej väzby a ďalším uznesením krajského súdu sp. zn. Ntc/15/2015 z 28. apríla 2015 do vydávacej väzby. Sťažovateľ svojou písomnou žiadosťou doručenou 11. decembra 2015 krajskému súdu požiadal o prepustenie z vydávacej väzby predovšetkým s poukazom na tú skutočnosť,

že krajská prokuratúra svojím uznesením sp. zn. 2 Kpt 18/15/5500 z 24. júna 2015 rozhodla nielen o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, ale v bode II aj o odklade realizácie vydania sťažovateľa do Českej republiky, a to do vykonania prípadne uložených nepodmienečných trestov odňatia slobody v trestných konaniach vedených na území Slovenskej republiky, a to na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 8 T 59/2012 a sp. zn. 2 T 135/2012 a Okresnom súde Považská Bystrica pod. sp. zn. 1 T 63/2012. Krajský súd uznesením sp. zn. Ntc/47/2015 z 21. decembra 2015 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 3/2016 z 21. januára 2016 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podanej žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti argumentoval v dvoch rovinách.

3.1 V prvej rovine svojej argumentácie sťažovateľ konštatoval, že ak bolo krajskou prokuratúrou rozhodnuté nielen o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, ale zároveň aj o odklade jeho vydania do Českej republiky, mal byť z tohto dôvodu prepustený z vydávacej väzby, pretože „EZR neustanovuje na akú dobu je možné osobu obmedzovať na osobnej slobode prostredníctvom inštitútu odkladu vydania podľa § 29 ods. 1 EZR, čo v spojení s čl. 17 ods. 5 Ústavy SR, ktorý hovorí o potrebe zákonom ustanoveného času väzby znamená potrebu po postupe podľa § 29 ods. 1 EZR osobu z obmedzenia osobnej slobody prepustiť“. K uvedenému dodal, že „S námietskou, že EZR neustanovuje na akú dobu je možné osobu obmedzovať na osobnej slobode prostredníctvom inštitútu odkladu vydania podľa § 29 ods. 1 EZR v zmysle čl. 17 ods. 5 Ústavy SR sa Krajský súd Žilina ani Najvyšší súd SR nevysporiadali.“. Podľa názoru sťažovateľa „Akceptovanie názoru Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu SR by znamenalo, že osobu možno držať bez stanovenej maximálnej zákonnej dĺžky lehoty väzby neobmedzene dlho vo väzbe.“, ktorý tento názor považuje „... za nesprávny a v rozpore s čl. 17 ods. 5 Ústavy SR, ktorý hovorí o vzatí do väzby iba na čas ustanovený zákonom“.

3.2 V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na to, že skutočnosťou svedčiacou pre jeho prepustenie zo zadržania malo byť aj procesné pochybenie krajskej prokuratúry, ktorá rozhodla o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu po zákonom

ustanovenej dobe desiatich dní, k čomu skonštatoval, že «... že nerozhodnutie príslušného orgánu v lehote ustanovenej zákonom má byť spojené s prepustením zadrživanej osoby na slobodu, nakoľko nedošlo k „urýchlenému rozhodnutiu o zákonnosti pozbavenia slobody“ v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd».

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu Žilina sp. zn. Ntc/47/2015 zo dňa 21.12.2015 porušené bolo.

II. Právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tost 3/2016 zo dňa 21.01.2016 porušené bolo.

III. Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. Ntc/47/2015 zo dňa 21.12.2015 sa zrušuje a Krajskému súdu Žilina sa prikazuje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

IV. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tost 3/2016 zo dňa 21.01.2016 sa zrušuje Najvyššiemu súdu SR sa prikazuje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

V. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tost 3/2016 zo dňa 21.01.2016 porušené bolo.

VI. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tost 3/2016 zo dňa 21.01.2016 porušené bolo.

VII. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 25.000 EUR, ktoré je povinný Krajský súd Žilina vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

VIII. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 25.000 EUR, ktoré je povinný Najvyšší súd SR vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IX. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

5. V rámci prípravy veci na predbežné prerokovanie sa k veci na základe žiadosti ústavného súdu písomne vyjadrili obidva dotknuté všeobecné súdy, a to za krajský súd jeho predsedníčka písomným vyjadrením z 22. júna 2016 a za najvyšší súd jeho predsedníčka písomným vyjadrením z 20. júna 2016. V rámci prípravy veci na predbežné vyjadrenie oslovil ústavný súd so žiadosťou k vyjadreniu aj generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej aj „generálny prokurátor“), ktorý sa k veci písomne vyjadril svojim písomným vyjadrením z 29. júna 2016

5.1 Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení odkázala na vyjadrenie predsedu príslušného senátu tohto súdu, z ktorého vyplýva, že „Uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Ntc/47/2015 z 21.12.2015, rozhodol krajský súd, že žiadosť vyžiadanej osoby [REDAKOVANÉ] o prepustenie z vydávacej väzby zamietla. Pokiaľ ide o dôvody takéhoto postupu, zotrvávam na dôvodoch, ktoré sú rozvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia. K týmto dôvodom nemal výhrady ani Najvyšší súd SR, ktorý sťažnosť [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline ako nedôvodnú zamietol uznesením sp.zn. 6Tost 3/2016 z 21.1.2016. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že tento sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v uznesení Krajského súdu v Žiline. Pokiaľ [REDAKOVANÉ] v ústavnej sťažnosti uvádza, že krajský súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že odklad vydania podľa § 29 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze nie je spojený s obmedzením osobnej slobody, túto námietku považujem za bezpredmetnú, nakoľko [REDAKOVANÉ] sa nachádzal vo vydávacej väzbe, ktorej zákonnosť bola potvrdená aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Keďže podľa názoru krajského súdu vysloveného v jeho vyššie uvedenom uznesení, boli splnené zákonné podmienky na trvanie vydávacej väzby u [REDAKOVANÉ], v čase po rozhodnutí o odklade vydania, nepovažoval krajský súd za opodstatnené zaujímať stanovisko k tvrdeniu [REDAKOVANÉ], že odklad vydania nie je spojený s obmedzením jeho osobnej slobody.

V súvislosti s ďalšou námietkou [REDAKOVANÉ], uvedenou v ústavnej sťažnosti, ohľadom dĺžky trvania jeho vydávacej väzby, poznamenávam, že krajský súd pri žiadosti o prepustenie [REDAKOVANÉ] z vydávacej väzby prihliadal najmä na dĺžku jej trvania, ako aj na skutočnosť, že v čase rozhodovania krajského súdu prebiehalo uznávacie konanie, ktoré však nebolo ešte právoplatne ukončené. Aj touto skutočnosťou sa napokon zaoberal

vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd SR pri rozhodovaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline. Krajský súd v Žiline pri svojom rozhodovaní prihliadal najmä na skutočnosť, či prepustením [REDAKOVANÉ] z vydávacej väzby nedôjde k zmareniu realizácie jeho vydania v konaní o európskom zatýkacom rozkaze.

Ohľadom ďalšej námietky [REDAKOVANÉ] v ústavnej sťažnosti o nedodržaní lehoty uvedenej v § 24 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. opäť poukazujem na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Žiline, ako aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR, týkajúce sa tejto skutočnosti. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že nemal námietky k odôvodneniu uznesenia Krajského súdu v Žiline ani ohľadom tejto skutočnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov nepovažujem preto sťažnostné námietky [REDAKOVANÉ] uvedené v ústavnej sťažnosti za dôvodné.“

5.2 Predsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení taktiež poukázala na vyjadrenie predsedu príslušného senátu, z ktorého vyplýva, že „Senát 6T sa v odôvodnení uznesenia, sp. zn. 6 Tost 3/2016, z 21. januára 2016 vysporiadal s namietanou problematikou, a preto sa bližšie vyjadrovať nebude.

Zákon o európskom zatýkacom rozkaze osobitne upravuje zákonné podmienky existencie a trvanie väzby vyžiadanej osoby. Ústavný súd Slovenskej republiky doposiaľ nevyslovil nesúlad tohto zákonného predpisu s Ústavou Slovenskej republiky.

Maximálnu dĺžku trvania väzby je potrebné aplikovať v zmysle § 76 a nasl. Tr. por. analogicky aj v prípadoch, keď zákon výslovne túto maximálnu lehotu obmedzenia v prípade zaistenia osôb a vecí (4. hlava Tr. por.) neustanovuje - napr. odňatie vecí, zaistenie peňažných prostriedkov, zaistenie cenných papierov...

Keďže zákon o európskom zatýkacom rozkaze neupravuje maximálnu dĺžku trvania vydávacej väzby, je potrebné analogicky vychádzať z § 76 Tr. por.“

5.3 Z vyjadrenia generálneho prokurátora v podstatnom vyplýva, že «Generálna prokuratúra Slovenskej republiky primárne poukazuje na to, že právny styk s cudzinou v trestných veciach je možné rozčleniť na štyri rozličné, od seba nezávislé, druhy konania:

- právna pomoc s cudzinou,
- vydanie do cudziny a vyžiadanie z cudziny (extradícia),

- prevzatie trestnej veci z cudziny a odovzdanie trestnej veci do cudziny a
- uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia.

Je vecou iba justičného orgánu, ktoré z týchto konaní zvolí pre efektívne skončenie ním vedeného trestného konania.

V danom prípade justičný orgán štátu pôvodu vzhľadom na neprítomnosť sťažovateľa na svojom území, ktorý bol právoplatne odsúdený na výkon trestu odňatia slobody, využil inštitút európskeho zatykáacieho rozkazu. Cieľom tohto inštitútu bolo zabezpečiť osobu sťažovateľa na účely výkonu trestu.

A) Ku konaniu o európskom zatykáacom rozkaze

Voľný pohyb osôb, tovaru a služieb, ktoré sú základnými postulátmi efektívneho fungovania Európske únie, si nevyhnutne vyžiadala aj potrebu účinnej spolupráce v justičných veciach. Jedným z mechanizmov zabezpečenia spolupráce pre prevenciu a represiu v prípade páchania trestných činov sa stal európsky zatykáací rozkaz. Práve tento jedinečný a špecifický nástroj Európskej únie nahradil komplikované nástroje na vydávanie osôb medzi štátnymi orgánmi členských štátov. Vo svojom komplexe predstavuje depolitizáciu vydávania osôb, zjednodušenie a zefektívnenie systému odovzdávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona. Mechanizmus európskeho zatykáacieho rozkazu je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi a prispieva k vytvoreniu zóny slobody a bezpečnosti občanov Európskej únie. Z právneho hľadiska založil „fikciu jednotného štátneho územia“ (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Stapleton proti Írsku).

Vo vzťahu ku konaniu o európskom zatykáacom rozkaze musí vykonávajúci členský štát rešpektovať tieto zásady:

- zásadu nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia o odovzdaní,
- zásadu špeciality,
- zásadu *ne bis in idem*,
- zásadu vydávania vlastných občanov a osôb s trvalým pobytom na jeho území a
- zásadu obojstrannej trestnosti za stanovených podmienok.

V prípade pasívnej extradície (vydanie do cudziny), ku ktorej došlo i v prípade sťažovateľa, prebieha konanie spravidla v dvoch fázach.

Prvú fázu predstavuje predbežné vyšetrovanie, ktoré na území Slovenskej republiky realizuje prokurátor krajskej prokuratúry. V tejto fáze sú realizované nasledovné procesné úkony:

a) zadržanie osoby policajtom na základe záznamu § 3 ods. 1 písm. 1) zákona č. 154/2010 Z. z. alebo na základe originálu alebo kópie európskeho zatýkacieho rozkazu s následným spísaním zápisnice obsahujúcej poučenie o dôvodoch zadržania, práve zvolit' si obhajcu a práve na tlmočníka,

b) odovzdanie zadržanej osoby prokurátorovi,

c) prokurátor do 48 hodín od zadržania osobu buď:

d) prepustí na slobodu alebo

e) podá krajskému súdu návrh na jej vzatie do predbežnej väzby alebo vydávacej väzby,

f) krajský súd do 48 hodín buď osobu prepustí zo zadržania alebo akceptuje návrh prokurátora a vezme ju do predbežnej väzby alebo vydávacej väzby,

g) prokurátor vypočuje vyžiadanú osobu a zistí, či súhlasí alebo nesúhlasí s vydaním do štátu pôvodu.

Predbežné vyšetrovanie môže byť prokurátorom skončené:

a) uznesením o tom, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná (ak osoba súhlasí s vydaním do štátu pôvodu); uznesenie sa musí vydať do 10 dní od súhlasu osoby,

b) vrátením európskeho zatýkacieho rozkazu (neformálne) štátu pôvodu,

c) podaním návrhu na súd na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu.

Druhou fázou je konanie po podaní návrhu prokurátora krajskému súdu na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu.

V prípade sťažovateľa bolo skončené konanie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu už rozhodnutím prokurátora, t. j. v prvej fáze.

Snaha o urýchlenie celého procesu vydávania osôb na základe európskeho zatýkacieho rozkazu sa premietla aj do úpravy lehôt pre prijímanie rozhodnutí o európskom zatýkacom rozkaze. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa čl. 15 Rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členským štátmi (ďalej len „rámcové rozhodnutie 1“) vykonávajúci členský štát má povinnosť dodržať lehoty ustanovené v čl. 17. Lehoty

vychádzajúce z rámcového rozhodnutia 1 boli v celom rozsahu implementované do ustanovenia § 24 zákona č. 154/2010 Z. z.

Lehoty, v ktorých vykonávajúci justičný orgán rozhodoval o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, sú zrejmé z časti 2 tohto vyjadrenia. V každom prípade však ide o lehoty poriadkové. O poriadkovom charaktere lehôt svedčí aj rozsudok Súdneho dvora (Veľká komora) zo 16. júla 2015 vo veci C-237/15 PPU. V tejto súvislosti neopomenuteľným je i čl. 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia 1, ktorý stanovuje, že európsky zatýkací rozkaz sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť. V odsekoch. 2 a 3 tohto článku sú ustanovené lehoty na prijatie konečného rozhodnutia o vykonaní európskeho zatýkača, pričom znenie odseku 4 umožňuje predĺžiť tieto lehoty. Toto pravidlo nemožno vykladať tak, že justičný orgán po uplynutí ustanovených lehôt by už nesmel prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu. Ide o zohľadnenie jedinečnosti každého právneho poriadku a suverenity samotných členských štátov.

Vo vzťahu k vydávacej väzbe je potrebné zdôrazniť, že ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním alebo ak bolo rozhodnuté, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná, musí ju sudca krajského súdu vziať do vydávacej väzby, ak už tak doposiaľ sudca neučinil. Svojou povahou je vydávacia väzba v zmysle § 16 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. obligatórnou väzbou. V praxi bez obmedzenia osobnej slobody vyžiadanej osoby by ani nemuselo fakticky dôjsť k naplneniu účelu európskeho zatýkacieho rozkazu.

Tak tomu bolo i v prípade sťažovateľa. Slovenské justičné orgány pri rozhodovaní o vydávacej väzbe sťažovateľa ani nemali možnosť iného rozhodnutia. Konajúci súd pri tomto rozhodovaní v zmysle platnej právnej úpravy nezisťuje dôvody väzby podľa § 71 Trestného poriadku.

S prihliadnutím ku skutočnosti, že proti sťažovateľovi sú vedené ďalšie tri konania na území Slovenskej republiky v štádiu konania pred súdom, prokurátor použil inštitút odkladu realizácie európskeho zatýkacieho rozkazu (§ 29 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z.). Ako je zrejmé z komentára k tomuto ustanoveniu, inštitút odkladu sa využíva vtedy, ak sa na území Slovenskej republiky vedie trestné stíhanie voči vydávanej osobe alebo ak vydávaná osoba vykonáva uložený trest odňatia slobody na území Slovenskej republiky. Sleduje sa tým zachovanie trestnoprávných záujmov Slovenskej republiky, v dôsledku čoho žiadaná osoba nebude vydaná do štátu pôvodu skôr, než sa ukončí na území Slovenskej

republiky jej trestné stíhanie alebo výkon trestu. Toto ustanovenie korešponduje s čl. 24 ods. 1 rámcového rozhodnutia 1 a je plne akceptované i ústavným súdom. V odôvodnení uznesenia sp. zn. II. ÚS 485/2010 z 15. novembra 2011 ústavný súd odkazuje na argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o tom, že trestné stíhanie vedené v Slovenskej republike „má prednosť pred výkonom Európskeho zatýkacieho rozkazu, pretože je v záujme Slovenskej republiky, aby sa jeho trestné konanie ukončilo čo najskôr bez akýchkoľvek objektívnych alebo subjektívnych prieťahov.“.

Uvedený postup vykonávajúceho justičného orgánu vyvolal u sťažovateľa pochybnosti o zákonnosti väzby. Sťažovateľ sa domnieva, že práve odklad realizácie európskeho zatýkacieho rozkazu nevyhnutne odôvodňuje prepustenie z vydávacej väzby na slobodu. V opačnom prípade by vydávacia väzba neprípustne nahrádzala vnútroštátnu väzbu v neskončenom trestnom stíhaní.

V tejto súvislosti Generálna prokuratúra Slovenskej republiky poukazuje na to, že ani rámcové rozhodnutie 1 (čl. 24), ani ustanovenie § 29 zákona č. 154/2010 Z. z. nepredpokladá prepustenie osoby, u ktorej bolo rozhodnuté o jej vydaní, z vydávacej väzby pre prípad jej odkladu. Takýmto mechanizmom sa zabráňuje úteku vydannej osoby pred konaním v inom štáte a bráni sa zmareniu samotného vydania vyžiadanej osoby do cudziny.

Nakoľko čl. 1 a čl. 12 rámcového rozhodnutia 1 tak, ako ktorýkoľvek iný právny predpis Európskej únie, sa musí vykladať z hľadiska základných práv a slobôd, i v tomto prípade základné práva a slobody sťažovateľ realizoval v čase obmedzenia osobnej slobody prostredníctvom žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Tým bol čiastočne zabezpečený kontrolný mechanizmus trvania vydávacej väzby. Uvedené oprávnenie využil v konaní i sťažovateľ.

Vo vzťahu k implementovanému ustanoveniu § 29 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. vyvstáva otázka jeho zlučiteľnosti s čl. 1 a čl. 17 ústavy. V obdobnom prípade o ústavnosti inštitútu odloženia vydania a ponechania vyžiadanej osoby vo vydávacej väzbe rozhodoval aj Ústavný súd Českej republiky. V dôsledku nálezu sp. zn. PL. ÚS 63/06 z 29. januára 2008 došlo v Českej republike k zmene právnej úpravy.

O zlučiteľnosti pokračovania vydávacej väzby i počas odloženia jej vykonania s čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru rozhodoval Európsky súd pre ľudské práva vo veci

Kolompar proti Belgii z 24. septembra 1992. Dospel k záveru, že nedošlo k rozporu s uvedeným článkom, nakoľko vydávacia väzba bola belgickými orgánmi započítaná do trestu uloženého v trestnom konaní vedenom v Belgicku. V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že v konaní sa de facto nejednalo o väzbu vydávaciu. V intenciách uvedených záverov rozhodoval aj ústavný súd vo veci pod sp. zn. II. ÚS 485/2010 z 15. novembra 2010.

Rovnaká situácia nastala i v prípade sťažovateľa, kedy v priebehu odkladu vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu justičný orgán štátu pôvodu požiadal Slovenskú republiku o uznanie svojho rozsudku. Proti sťažovateľovi bolo začaté uznávacie konanie.

B) Ku konaniu o uznaní cudzieho rozhodnutia

Podmienky uznávacieho konania sú primárne upravené v Rámcovom rozhodnutí Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahrňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2“).

Hlavným účelom rámcového rozhodnutia 2 je podporovať sociálnu nápravu osôb odsúdených na trest odňatia slobody tým, že sa jednotlivcovi, ktorému bola odňatá sloboda v dôsledku odsúdenia v trestnom konaní, umožní vykonať trest alebo jeho zvyšok v sociálnom prostredí, z ktorého pochádza. Rámcové rozhodnutie 2 vo svojich článkoch podrobne stanovuje pravidlá, ktoré musia členské štáty uplatňovať s cieľom uskutočniť odovzdanie odsúdenej slobody.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky poznamenáva, že nakoľko ústavná sťažnosť sa netýka konania o uznaní rozsudku cudzieho štátu, vyjadrenie je zamerané výlučne na interpretáciu ustanovenia čl. 14 rámcového rozhodnutia 2 a implementovaného ustanovenia § 14 zákona č. 549/2011 Z. z., t. j. ustanovení o prípadnom obmedzení osobnej slobody v tomto konaní.

Vo všeobecnosti platí, že iba justičnému orgánu vykonávajúceho štátu prináleží oprávnenie rozhodnúť o prípadnom vzatí do väzby osoby, ktorej sa rozhodnutie týka. Ani v tomto prípade justičný orgán vykonávajúceho štátu nie je viazaný dôvodmi väzby podľa § 71 Trestného poriadku. Táto zákonná úprava sleduje jediný legitímny cieľ, ktorým je výkon právoplatného a vykonateľného cudzieho rozsudku.

Vo veci sťažovateľa i v tomto kontexte musíme prihliadnuť na skutočnosť, že tak v konaní o európskom zatýkacom rozkaze, ako i v konaní o uznaní cudzieho rozhodnutia, podkladom bol ten istý právoplatný odsudzujúci rozsudok.

Vzhľadom na odklad vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, z dôvodu vnútroštátneho stíhania sťažovateľa, štát pôvodu použil ďalší prípustný inštitút právneho styku s cudzinou, ktorým by zabezpečil výkon svojho rozhodnutia.

Vo vzťahu k väzbe sťažovateľa Generálna prokuratúra Slovenskej republiky konštatuje, že nakoľko sa v dobe konania o uznaní cudzieho rozhodnutia nachádzal sťažovateľ vo vydávacej väzbe, bolo by nadbytočné rozhodovanie o jeho vzatí do väzby podľa § 14 zákona č. 549/2001 Z. z.

5. K porušovaniu práva sťažovateľa

A) K čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru:

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a s prihliadnutím na teoretické východiská Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zastáva názor, že v konaní nedošlo k takému zásahu do práv sťažovateľa, ktorý by odôvodňoval porušenie čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru.

K obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa došlo na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý predstavuje materiálnu podmienku vzatia do vydávacej väzby. Procesná ochrana osobnej slobody sťažovateľa bola zabezpečená tým, že o jeho vzatí do vydávacej väzby rozhodol príslušný súd.

Napriek skutočnosti, že vydávacia väzba sťažovateľa v konaní o európskom zatýkacom rozkaze presiahla dobu 10 mesiacov, s prihliadnutím na výšku uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov, ju možno považovať za primeranú okolnostiam konania. Navyše pozbavenie osobnej slobody sťažovateľa bolo plne započítané do výkonu trestu odňatia slobody uznaného rozsudku.

B) K čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zastáva názor, že v konaní o žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby sťažovateľa boli dodržané všetky inštitucionálne i procesné záruky garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľom spochybňované rozhodnutia v prvom i v druhom stupni sú dôvodné a zákonné, obsahujú všetky materiálne a formálne náležitosti obsiahnuté v Trestnom

poriadku. Konajúce vnútroštátne justičné orgány sa zaoberali všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a náležite sa vysporiadali s argumentmi sťažovateľa, ktoré opakuje i v konaní pred ústavným súdom.

6. Záver

Z týchto dôvodov Generálna prokuratúra Slovenskej republiky navrhuje, aby podaná sťažnosť bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená a v prípade jej prijatia na konanie, aby bola zamietnutá.

V konaní nebola zistená priama súvislosť medzi zásahom do označeného základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu na jednej strane v spojení s namietaným rozhodnutím na strane druhej, ani nebolo zistené žiadne iné porušenie označeného základného práva sťažovateľa.

Okrem toho, požiadavke sťažovateľa, aby ústavný súd po zrušení napadnutých uznesení vrátil vec konajúcim súdom na ďalšie konanie, nemožno vyhovieť, nakoľko sťažovateľ v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody. Ako opakovane konštatuje ústavný súd, dôvodnosť väzby možno posudzovať iba pro futuro a jej skúmanie za dobu minulú neprichádza do úvahy (napríklad I. ÚS 100/04, I. ÚS 115/07, II. ÚS 482/14).».

5.4 Právny zástupca sťažovateľa JUDr. Michal Krutek k citovaným vyjadreniam, ktoré mu boli doručené 19. júla 2016, nezaujal žiadne stanovisko.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5, čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 3/2016 z 21. januára 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. Ntc/47/2015 z 21. decembra 2015.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti

sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytykáaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, II. ÚS 23/05, II. ÚS 65/05, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných

súduv, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07). Ústavný súd v tomto smere rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody jednotlivca nebolo arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene (čl. 5 ods. 4 dohovoru) [rozsudok ESLP de Wilde at al v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, bod 65, bod 67, body 71 – 77 etc., ako aj novšia judikatúra Khudoyorov v. Rusko, rozsudok ESLP č. 6847/02 z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

14. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože ním označené predmetné články ústavy a dohovoru materiálne nedopadajú na okolnosti jeho väzobného stíhania.

15. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom, b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom, c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, d) iné pozbavenie slobody maloletého..., e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby..., f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

16. V okolnostiach sťažovateľovej väzby sú predmetom ústavného prieskumu rozhodnutia všeobecných súdov o prípustnosti ďalšieho trvania jeho väzby (z dôvodu podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sťažovateľom, pozn.), v dôsledku čoho sťažovateľom namietané porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru nachádza svoje uplatnenie, keďže skúmanie okolností a dôvodností ďalšieho trvania sú *ratione materiae* jeho súčasťou. Zo sťažovateľom označeného čl. 5 ods. 1, ktorého porušenie namieta, sa na okolnosti jeho vzatia do vydávacej väzby vzťahuje iba čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru, ktorého použitie ustálil ústavný súd vzhľadom na okolnosti veci.

II. B

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. f) a ods. 4 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu

17. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

16. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

17. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil, pozn.), a preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.C

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) a ods. 4 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

18. Článok 17 ods. 1 ústavy zaručuje osobnú slobodu. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

19. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú (I. ÚS 187/07, III. ÚS 16/09). Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (III. ÚS 271/07).

20. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02).

21. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

22. Taktiež Ústavný súd Českej republiky stabilne judikuje, že (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 980/2014 z 18. júna 2014, body 37 a 38):

«37. ... V rámci posuzování tzv. vazebních rozhodnutí obecných soudů je Ústavní soud oprávněn zasáhnout tehdy, shledá-li, že rozhodnutí obecného soudu o vazbě není podloženo zákonným důvodem, nebo jestliže jsou tvrzené důvody vazby v extrémním rozporu se zjištěným skutkovým stavem, nebo když rozhodnutí není odůvodněno poukazem na konkrétní skutečnosti. Výklad „konkrétních skutečností“ odůvodňujících vazbu ve smyslu § 67 trestního řádu je především věcí obecných soudů. Ty musí při znalosti skutkových okolností v dané fázi trestního řízení posoudit, zda další trvání vazby je opatřením nezbytným pro dosažení účelu trestního řízení a zda tohoto účelu nelze dosáhnout jinak ani

při vynaložení veškerého úsilí a prostředků ze strany orgánů činných v trestním řízení. [nález sp. zn. II. ÚS 897/08 ze dne 12. 8. 2008 (N 139/50 SbNU 235), bod 19].

38. Nicméně, tato určitá deference ze strany Ústavního soudu vůči rozhodnutím obecných soudů o vazbě je podmíněna právě pečlivým posouzením konkrétních okolností jednotlivých případů obecnými soudy. V opačném případě totiž odpadá hlavní důvod tohoto zdrženlivého přístupu, že jsou to obecné soudy, které jsou detailně obeznámeny se skutkovými okolnostmi případu, jsou v přímém kontaktu s dotčenými osobami a samy posoudily existenci všech relevantních okolností pro zásah do práva na osobní svobodu obviněného. Z těchto důvodů Ústavní soud opakovaně ve své judikatuře zdůrazňuje požadavek náležitého odůvodnění vazebních rozhodnutí [viz např. nález sp. zn. I. ÚS 603/07 ze dne 7. 6. 2007 (N 95/45 SbNU 353), bod 19; nález sp. zn. IV. ÚS 3294/09 ze dne 17. 5. 2011 (N 93/61 SbNU 447), bod 14; či nález sp. zn. I. ÚS 3109/13 ze dne 18. 3. 2014 (N 37/72 SbNU 419), bod 23].»

23. Ústavní soud už viackrát vyslovil, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň

musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri rozsudok ESLP vo veci Bozano v. Francúzsko, z 18. 12. 1986, bod 54; rozsudok ESLP vo veci Benham v. Veľká Británia z 24. 9. 1992, rozsudok ESLP vo veci Herczegfalvy v. Rakúsko z 11. 5. 2004, rozsudok Veľkej komory ESLP vo veci Morsink v. Holandsko z 10. 6. 1996, bod 40; z novšej judikatúry rozsudok Veľkej komory ESLP vo veci Stanev v. Bulharsko zo 17. 1. 2012, bod 143; rozsudok ESLP vo veci L. M. v. Slovinsko z 12. 6. 2014, bod 121).

24. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Tost 3/2016 z 21. januára 2016 v podstatnom dôvodil, že *«Najvyšší súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu v prvom rade poznamenáva, že pokiaľ ide o obsah namietaných skutočností v podanej sťažnosti, tak tieto sú v podstate totožné s tými, aké boli uvádzané v žiadosti [redacted] o prepustenie z väzby na slobodu, doručenej Krajskému súdu v Žiline 11. decembra 2015 (a na ktorých menovaný zotrval aj pri svojom výsluchu konanom na krajskom súde 21. decembra 2015), s tou výnimkou, že medzitým - konkrétne 5. januára 2016 - malo dôjsť zo strany Krajského súdu v Žiline k vyhovaniu žiadosti českej strany o uznanie výkonu rozhodnutia na území Slovenskej republiky.*

Reagujúc na námietky vyžiadaného považuje potom sťažnostný súd za potrebné hneď v úvode uviesť, že i on sa stotožňuje s tým názorom krajského súdu, uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že i keď prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline dňa 24. júna 2015 podľa § 21 ods. 2 zákona o EZR (po súhlase vyžiadaného s jeho vydaním do Českej republiky) rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, vydaného dňa 16. marca 2015 Krajským súdom v Brne, pobočka Zlín pod sp. zn. 61T 7/2013, za účelom vydania vyžiadanej osoby [redacted] na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov do Českej republiky (ďalej už len „EZR“) s tým, že realizácia vydania vyžiadanej osoby sa podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR odkladá, je potrebné v danom prípade i naďalej považovať trvanie vydávacej väzby za opodstatnené, pričom nie je pravdou to tvrdenie vyžiadaného [redacted], že by odklad vydania nemohol byť spojený s obmedzovaním osobnej slobody.

Po prvé, ako už iný senát najvyššieho súdu správne upozornil vo svojom rozhodnutí z 23. novembra 2015, sp. zn. 3 Urtost 4/2015, týkajúcim sa vyžiadaného [redacted],

konanie o EZR sa neskončilo už právoplatnosťou rozhodnutia o výkone EZR. ale končí až samotnou realizáciou vydania vyžiadanej osoby do cudziny (jeho fyzickým odovzdaním orgánom cudzieho štátu), resp. prípadným odvolaním EZR podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o EZR príslušným orgánom štátu pôvodu (EZR je aktuálne stále v platnosti).

Čo sa týka potom samotného inštitútu vydávacej väzby, tento upravuje § 16 a nasl. zákona o EZR. Je síce pravdou, že zákon v tomto prípade na rozdiel od predbežnej väzby neurčuje jej maximálnu dĺžku trvania presným číselným označením (predbežná väzba v zmysle prvej vety § 15 ods. 5 zákona o EZR nesmie trvať viac ako 40 dní odo dňa zadržania osoby), avšak tu je nevyhnutné poukázať na ust. § 16 ods. 3 zákona o EZR, podľa ktorého „príslušný sudca rozhodne o prepustení osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby orgánom štátu pôvodu, alebo v prípadoch uvedených v § 25 ods. 1 a 3, posledným dňom ustanovenej lehoty. Okrem toho sudca rozhodne o prepustení z vydávacej väzby, ak a/ justičný orgán štátu pôvodu zrušil európsky zatýkací rozkaz alebo ak ho vo vzťahu k Slovenskej republike odvolal, b/ príslušný sudca rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná, alebo c/ inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.

I keď vydávacia väzba rovnako ako každé iné obmedzenie osobnej slobody v zásade môže trvať len nevyhnutne potrebný čas, nie je bez významu tá skutočnosť - ako to napokon neustále zdôrazňuje najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti, že táto má úplne iný charakter ako väzba upravená v štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku. Tento iný charakter o. i. najmä vyplýva z toho, že zmyslom vydávacej väzby je zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatykačom rozkaze na území Slovenskej republiky resp. zabránenie tomu, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania (ponechaním vyžiadanej osoby na slobode).

Pokiaľ ide o posudzovaný prípad, u vyžiadaného [REDAKOVANÉ] stále nezanikli dôvody pre jeho vydanie resp. realizáciu EZR. Ak tento v podanej sťažnosti poukazoval na to, že už bolo rozhodnuté o uznaní výkonu rozhodnutia na území Slovenskej republiky (na podklade ktorého bolo žiadané zo strany Českej republiky o jeho vydanie), a teda nie je dôvod na ďalšie obmedzovanie jeho osobnej slobody z dôvodu vydania do Českej republiky, tak tu najvyšší súd upozorňuje na to, že spomínané uznávacie konanie sa síce vedie, no ešte

nie je právoplatne skončené (znamená to teda, že aktuálne prebiehajú súbežne dve konania, a síce konanie o EZR a konanie o uznanie a výkon rozhodnutia).

Najvyšší súd zistil, že Krajský súd Žiliny na neverejnom zasadnutí konanom 5. januára 2016 rozsudkom, sp. zn. Ntc 46/2015, rozhodol o tom, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej už len „zák. č. 549/2011 Z. z.“) sa uznáva a vykoná rozsudok Krajského súdu v Brne z 26. novembra 2013. sp. zn. 61T 7/2013, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 23. júna 2014, sp. zn. 2To 59/2014 (ktorým bol ██████████ uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1, § 175 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/, ods. 3 písm. a/, písm. c/ Trestného zákonníka Českej republiky, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 178 ods. 1, ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky, prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 357 ods. 1, ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky a prečinu nedovoleného ozbrojovania podľa § 279 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a odsúdený podľa § 175 ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky, za použitia § 43 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky, na úhrnný trest odňatia slobody na 8 rokov a 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 56 ods. 2 písm. d/ Trestného zákonníka Českej republiky zaradený do väznice so zvýšenou ostrahou) na území Slovenskej republiky vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody. Zároveň bolo rozhodnuté, že podľa § 517 ods. 2 Tr. por. a § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. bude odsúdený ██████████ vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Ako už však ale bolo ozrejmene vyššie, pre dané rozhodovanie (pre ďalšie trvanie vydávacej väzby) je rozhodujúce, že citovaný rozsudok, na ktorý poukazoval vyžiadaný v podanej sťažnosti, v čase vydania predmetného rozhodnutia ešte nebol právoplatný.

Na margo uvedeného nedá tiež nepodotknúť, že sťažnostnému súdu je rovnako známa i tá skutočnosť, že Krajský súd v Žiline uznesením z 12. januára 2016, sp. zn. Ntc 46/2015, rozhodol o tom, že ██████████ berie do väzby podľa § 14 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. s tým, že táto mu začína momentom jeho prepustenia z vydávacej väzby,

do ktorej bol vzatý uznesením sudkyne Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2015, sp. zn. Ntc 15/2015, a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby Žilina.

Čo sa týka toho tvrdenia sťažovateľa, že odklad vydania nemôže byť spojený s ďalším trvaním jeho väzby, tak k tomu uvádza najvyšší súd nasledovné.

Ak bolo rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu s odkladom jeho realizácie podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR, nie je s týmto rozhodnutím zo zákona obligatórne spojený následok vo forme prepustenia osoby na slobodu. V takomto prípade je však nevyhnutné zo strany príslušného sudcu veľmi citlivo a dôsledne zvážiť všetky okolnosti konkrétneho prípadu a s ohľadom k tomu i potrebu ďalšieho obmedzovania osobnej slobody formou vydávacej väzby.

Ak sa žiada napríklad o vydanie osoby do štátu pôvodu za účelom výkonu už uloženého trestu odňatia slobody, ako je tomu aj v posudzovanom prípade, je treba brať potom do úvahy okrem dôvodov odôvodňujúcich existenciu vydávacej väzby podľa § 16 a nasl. zákona o EZR predovšetkým dĺžku samotného tohto trestu odňatia slobody (do ktorého bude následne vykonaná väzba započítaná) v kontexte štádia vnútroštátneho trestného stíhania/trestných stíhaní a tým predpokladaného momentu jeho/ich ukončenia. V priebehu samotného odkladu nie je pritom samozrejme vylúčené ukončiť vydávaciu väzbu s poukazom na už citované ust. § 16 ods. 3 písm. c/ zákona o EZR („inak zanikli dôvody vydávacej väzby“).

Na danom mieste je žiaduce tiež uviesť, že vyžiadaný [REDAKOVANÉ] bol do vydávacej väzby vzatý uznesením Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2015 sp. zn. Ntc 15/2015, a to podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR, keď v odôvodnení predmetného uznesenia bolo poukázané na to, že vyššie menovaný bol pre justičné orgány štátu pôvodu zjavne nedosiahnuteľný a tiež i na to, že v Českej republike bol odsúdený za rozsiahlu a závažnú trestnú činnosť, za ktorú mu bol uložený trest odňatia slobody až v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov. Vyžiadaný v priebehu predbežného vyšetrovania následne vyslovil súhlas so svojim vydaním do Českej republiky, na podklade čoho rozhodol prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline už spomínaným rozhodnutím z 24. júna 2015, sp. zn. 2KPt 18/15/ 5500, podľa § 21 ods. 2 zákona o EZR s použitím § 29 ods. 1 zákona o EZR o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu s odkladom jeho realizácie až do právoplatného skončenia

trestných vecí vedených na území Slovenskej republiky a do vykonania prípadne uložených nepodmienečných trestov odňatia slobody.

Zväziac všetky skôr uvedené okolnosti (aj s ohľadom na dosiaľ právoplatne neskončené uznávacie konanie) najvyšší súd zastáva ten názor, že trvanie vydávacej väzby je u vyžiadaného [REDAKOVANÉ] aj naďalej opodstatnené.

Ak ide potom napokon o to tvrdenie vyžiadaného, že nedodržanie 10 dňovej lehoty podľa § 24 ods. 1 zákona o EZR na vydanie rozhodnutia konajúcim prokurátorom malo mať za následok jeho prepustenie z väzby na slobodu, tak ani tomuto nemožno dať za pravdu.

Dôležitý je z tohto pohľadu totiž predovšetkým charakter uvedenej lehoty, ku ktorému sa vyjadril najvyšší súd už vo svojom uznesení z 11. januára 2012, sp. zn. 6 Tost 40/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 8/2013, kde upozornil na to, že ide o lehotu poriadkovú a nie zákonnú (ich nedodržanie sa posudzuje odlišne). Preto tak ako sa nespája s jej nedodržaním zákonný následok vo forme nemožnosti rozhodnúť aj po jej uplynutí o vykonaní EZR, nemá rovnako jej nedodržanie „ex lege“ za následok ani prepustenie vyžiadanej osoby z vydávacej väzby.

Ak uvážime okolnosti daného prípadu, a to jednak dôvody, pre ktoré uvedená 10 dňová poriadková lehota nebola dodržaná (tieto sú podrobne rozvedené v rozhodnutí prokurátora z 24. júna 2015, sp. zn. 2KPt 18/15/5500) a jednak tiež toho, o koľko bola táto „predĺžená“, nebolo správne u vyžiadaného [REDAKOVANÉ] rozhodnuté o jeho prepustení z väzby na slobodu.».

25. Krajský súd v uznesení sp. zn. Ntc/47/2015 z 21. decembra 2015 v podstatnom dôvodil, že „Krajský súd preskúmal žiadosť [REDAKOVANÉ] o prepustenie z vydávacej väzby a zistil, že dôvody, pre ktoré je vo vydávacej väzbe nepominuli a trvajú aj v súčasnom štádiu konania.

Z ustanovenia § 16 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze vyplýva, že ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Keďže rozhodnutím prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline z 24.6.2015 bolo rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Krajským súdom v Brne,

pobočka Zlín, sp. zn. 61T 7/2013 zo 16.3.2015 avšak realizácia vydania [REDAKOVANÉ] bola podľa § 29 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. odložená, prepustením [REDAKOVANÉ] z vydávacej väzby by nesporne došlo k zmareniu účelu konania o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorým sa má dosiahnuť vydanie vyžiadanej osoby do Českej republiky. V súčasnom štádiu konania teda možno konštatovať, že nezanikli ani dôvody vydávacej väzby, ani dôvody vydania alebo jeho realizácie. Navyiac, na Krajskom súde v Žiline v súčasnej dobe prebieha konanie o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu v Brne, pobočka Zlín, z 26.11.2013 sp. zn. 61T 7/2013, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2To/59/2014 z 23.6.2014, ktorými bol [REDAKOVANÉ] uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov a v súvislosti s ktorými bol vydaný európsky zatýkací rozkaz Krajským súdom v Brne, pobočka Zlín, sp. zn. 61T 7/2013 zo 16.3.2015.

Aj keď prokurátor rozhodol dňa 24.6.2015 o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Krajským súdom v Brne, pobočka Zlín, sp.zn. 61T 7/2013 zo 16.3.2015 s tým, že realizácia vydania [REDAKOVANÉ] do Českej republiky sa odkladá, je potrebné v súčasnej dobe považovať trvanie jeho vydávacej väzby za opodstatnené, nakoľko doposiaľ nezanikli dôvody vydania, resp. jeho realizácie. Z týchto dôvodov sa krajský súd preto nestotožnil ani s názorom [REDAKOVANÉ], že odklad vydania by nemal byť spojený s ďalším trvaním jeho väzby.

Pokiaľ ide o námietku [REDAKOVANÉ], že prokurátor o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu nerozhodol do 10 dní od udelenia jeho súhlasu, v tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že takýto postup bol prokurátorom dostatočne a podrobne vysvetlený v jeho rozhodnutí o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, sp. zn. 2KPt 18/15/5500 z 24.6.2015, o čom bol napokon aj [REDAKOVANÉ] informovaný. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že nešlo o nečinnosť prokurátora, ale o nesprávny procesný postup, keď sa domnieval, že príslušným na rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu je Krajský súd v Žiline, ktorému bola vec opakovane predkladaná na rozhodnutie. Dôvodom na prepustenie [REDAKOVANÉ] z vydávacej väzby nemôže byť ani jeho zdravotný stav, nakoľko vo väzbe má zabezpečenú potrebnú zdravotnú starostlivosť, o čom nasvedčuje fakt, že určitý čas bol aj hospitalizovaný v Nemocnici pre obvinených a odsúdených.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže krajský súd dospel k záveru, že dôvody, pre ktoré je [REDAKOVANÉ] v súčasnej dobe vo vydávacej väzbe trvajú a tieto nepominuli a naopak, jeho prepustením z vydávacej väzby by nesporne došlo k zmareniu realizácie jeho vydania, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a žiadosť [REDAKOVANÉ] podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol.“.

26. Z čl. 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady Európskej únie č. 2002/584/SW z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (ďalej len „rozhodnutie rady“) vyplýva, že európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia. Podľa čl. 1 ods. 2 rozhodnutia rady členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

Podľa čl. 12 rozhodnutia rady keď je osoba zatknutá na základe európskeho zatykača, vykonávajúci súdny orgán vydá rozhodnutie o tom, či vyžiadaná osoba sa má naďalej zadržiavať v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu. Osoba sa môže kedykoľvek dočasne prepustiť v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu za podmienky, že príslušný orgán uvedeného členského štátu vykoná všetky potrebné opatrenia, na jej zabránenie ukrytiu.

Podľa čl. 17 ods. 1 rozhodnutia rady európsky zatykač sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť. Podľa čl. 17 ods. 2 v prípadoch ak vyžiadaná osoba súhlasí so svojim odovzdaním, konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača sa prijme v lehote 10 dní po prejavení súhlasu. Podľa čl. 17 ods. 3 v ostatných prípadoch konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača sa prijme v lehote 60 dní po zatknutí vyžiadanej osoby. Podľa čl. 17 ods. 4 ak sa v osobitných prípadoch európsky zatykač nemôže vykonať v lehotách stanovených v odseku 2 alebo 3, vykonávajúci súdny orgán to okamžite oznámi vydávajúcemu súdnemu orgánu, pričom uvedie dôvody prieťahu. V takom prípade lehoty sa môžu predĺžiť o ďalších 30 dní.

Podľa čl. 24 ods. 1 rozhodnutia rady vykonávajúci súdny orgán môže po prijatí rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača odložiť odovzdanie vyžiadanej osoby, aby umožnil jej trestné stíhanie vo vykonávajúcom členskom štáte, alebo, ak táto osoba už bola odsúdená, aby jej umožnil výkon trestu uloženého za iný čin, než je čin uvedený v európskom zatykači, na svojom území.

Podľa čl. 26 ods. 1 rozhodnutia rady vydávajúci členský štát započíta všetky obdobia zadržovania vyplývajúce z výkonu európskeho zatykača do celkovej doby zadržovania na výkon vyneseneho trestu alebo ochranného opatrenia vo vydávajúcom členskom štáte.

27. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“) tento zákon upravuje postup slovenských orgánov pri vydávaní osôb medzi členskými štátmi Európskej únie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu a s tým súvisiace konanie. Podľa § 1 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o trestnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecný predpis o trestnom konaní sa použije aj vo vzťahu k členským štátom na konanie o vydaní osôb na trestné stíhanie, výkon trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, na ktoré nemožno uplatniť postup podľa tohto zákona.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze účelom predbežnej väzby je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, pokiaľ orgán štátu pôvodu, ktorý má záujem na jej vydaní, nepredloží originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje. Podľa § 15 ods. 5 zákona o európskom zatýkacom rozkaze predbežná väzba nesmie trvať viac ako 40 dní odo dňa zadržania osoby. Sudca krajského súdu na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie môže rozhodnúť o prepustení osoby z predbežnej väzby aj pred uplynutím tejto lehoty. Podľa § 15 ods. 6 zákona o európskom zatýkacom rozkaze ak je počas trvania predbežnej väzby doručený originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje, prokurátor vykonávajúci predbežné

vyšetrovanie predloží sudcovi krajského súdu návrh na vzatie vyžiadanej osoby do vydávacej väzby.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie. Podľa § 16 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze príslušný sudca rozhodne o prepustení osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby orgánom štátu pôvodu, alebo v prípadoch uvedených v § 25 ods. 1 a 3, posledným dňom ustanovenej lehoty. Okrem toho sudca rozhodne o prepustení z vydávacej väzby, ak a) justičný orgán štátu pôvodu zrušil európsky zatýkací rozkaz alebo ak ho vo vzťahu k Slovenskej republike odvolal, b) príslušný sudca rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná, alebo c) inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním do členského štátu a nie je dôvod na postup podľa odseku 5, prokurátor po skončení predbežného vyšetrovania rozhodne uznesením, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná... Ak nastal dôvod na postup podľa § 29 ods. 1, rozhodne prokurátor v uznesení aj o odklade vydania.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze ak vyžiadaná osoba súhlasí s vykonaním európskeho zatýkacieho rozkazu, prokurátor rozhodne o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu do desiatich dní odo dňa udelenia súhlasu vyžiadanej osoby. Podľa § 24 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze v ostatných prípadoch sa o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu rozhodne do 60 dní od zadržania vyžiadanej osoby. Podľa § 24 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze ak lehoty podľa odsekov 1 a 2 nemožno v odôvodnených prípadoch dodržať, predlžujú sa o ďalších 30 dní. Súd, a v prípade postupu podľa § 21 príslušný prokurátor, o tejto skutočnosti bezodkladne informuje justičný orgán štátu pôvodu s uvedením dôvodov, pre ktoré nemohol rozhodnúť.

Podľa § 29 ods. 1 súd alebo prokurátor, ktorí rozhodli o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, môžu rozhodnúť uznesením o odklade jeho realizácie, ak sa proti osobe vedie na území Slovenskej republiky trestné stíhanie alebo osoba vykonáva alebo má vykonať trest odňatia slobody pre iný trestný čin ako ten, ktorý bol uvedený v európskom zatýkacom rozkaze. Proti rozhodnutiu súdu alebo prokurátora o odklade vydania nie je prípustná sťažnosť. Podľa § 29 ods. 2 ak sa podstatne zmenili podmienky, ktoré boli podkladom rozhodnutia o odklade vydania, môže vykonávajúci justičný orgán, ktorý rozhodol podľa odseku 1, svoje rozhodnutie zrušiť. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustná sťažnosť.

28. Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ak pominie dôvod väzby, dôvod na jej ďalšie trvanie alebo uplynie lehota uvedená v § 76 ods. 6 alebo 7 alebo § 78, musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu... Podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili. Sudca pre prípravné konanie tak koná iba pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby alebo o zmene dôvodov väzby a pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby podľa odseku 3...

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť. Podľa § 79 ods. 4 Trestného poriadku ak prokurátor súhlasí s prepustením obvineného na slobodu, môže v konaní pred súdom obvineného z väzby prepustiť predseda senátu príkazom, ktorý musí byť vydaný písomne a musí byť primerane odôvodnený; rovnako rozhodne aj prokurátor, ak postupuje podľa druhej vety odseku 1.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 83 ods. 3 Trestného poriadku odkladný účinok má sťažnosť prokurátora proti rozhodnutiu o prepustení obvineného z väzby alebo proti rozhodnutiu, ktorým nebola predĺžená lehota väzby.

29.1 Najvyšší súd už vo svojom uznesení sp. zn. 2 Tost 34/2010 zo 6. decembra 2010, ktoré bolo predmetom ústavného prieskumu v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 225/2013-17 zo 17. apríla 2013, k charakteru vydávacej väzby judikoval: *„Inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze (§ 16 zákona o EZR) má iný charakter než väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku.*

To platí aj o dôvodoch tejto väzby. Je síce tiež prostriedkom na zabezpečenie účasti osoby obvineného v konaní (v tomto prípade vydávacom), jej dôvody však nie sú vymedzené tak striktne ako v ustanovení § 71 Tr. por.

Nie je teda potrebné na základe doteraz zistených konkrétnych skutočností konštatovať obavu z úteku, ovplyvňovania dokazovania alebo ďalšieho páchania trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ Tr. por. Taktiež súd nepreskúmava dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý je osoba vyžiadaná a správnosť právnej kvalifikácie tohto činu z hľadiska práva štátu pôvodu (z hľadiska právneho poriadku Slovenskej republiky naposledy uvedenú otázku skúma až pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 22 ods. 3 až 5, a to v súvislostiach použitia § 23 zákona o EZR).“

29.2 Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010, ktoré bolo predmetom ústavného prieskumu v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 485/2010-21 z 15. novembra 2010, okrem iného vyplýva:

„Trestné stíhanie... vedené v Slovenskej republike má prednosť pred výkonom Európskeho zatýkacieho rozkazu, pretože je v záujme Slovenskej republiky, aby sa jeho trestné konanie ukončilo čo najskôr bez akýchkoľvek objektívnych alebo subjektívnych prieťahov. Za danej situácie v prípade... existuje dôvod pre odloženie realizácie vykonania

Európskeho zatýkacieho rozkazu, a preto i najvyšší súd podľa § 27 odložil výkon Európskeho zatýkacieho rozkazu do právoplatného skončenia trestnej veci vedenej proti menovanému na Okresnom súde Zvolen...“

30. Z komentovaného znenia dohovoru vyplýva, že „Článok 5 odst. 1 písm. f) EÚLP nevyžaduje, aby zbavení svobody osoby, proti ktoré beží řízení o vyhoštění, bylo považováno za nezbytné, např. Proto, aby jí bylo zabráněno spáchat trestný čin nebo utéct. V tomto ohledu tedy toto ustanovení neposkytuje stejnou ochranu jako čl. 5 odst. 1 písm. c)[Chahal proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu 15.11.1996, č. 22414/93, § 112]. Postačí proto, že řízení o vyhoštění „probíhá“, a nehraje roli, zda rozhodnutí o vyhoštění samotné je či není v souladu s vnitrostátním právem nebo Úmluvou [tamtéž].

Řízení o vyhoštění ale nemůže probíhat pouze formálně, příslušné orgány také musí činit potřebné kroky, aby zajistily realizaci účelu zbavení svobody, tedy vyhoštění nebo vydání. V tomto ohledu je přesnější anglické znění Úmluvy, které na rozdíl od francouzské autentické verze a českého překladu nehovoří pouze o osobě, „proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“ ..., ale o osobě, proti níž jsou podnikány kroky s cílem ji vyhostit nebo vydat. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 497).“

31. Z komentovaného znenia dohovoru ďalej vyplýva, že „Jak již výše zmíněno, zbavení svobody na základě čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP lze ospravedlnit i jen tím, že „probíhá“ řízení o vyhoštění. Není-li však takové řízení vedeno s náležitou péčí, držení ve vazbě přestává být tímto ustanovením ospravedlnitelné [Chahal, § 113]. To, zda požadavku náležité péče bylo učiněno zadost, posuzuje ESLP v zásadě na základě stejných kritérií jako v případě práva na přiměřenou délku vazby zakotveného v čl. 5 odst. 3 EÚLP. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 498.“ Ako ďalej z komentovaného znenia dohovoru vyplýva, ESLP vo svojej rozhodovacej činnosti pri posudzovaní jednotlivých vydávacích konaní vychádzal z konkrétnych okolností tej-ktorej veci, keď nepovažoval „... za protívici se čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP vydávací či vyhošťovací vazbu trvající téměř 18 měsíců [Eid proti Itálii, rozhodnutí, 22. 1. 2002, č. 53490/99, oddíl

1] nebo 21 měsíců [Blech proti Francii, rozhodnutí, 30.6.2005, č. 78074/01, oddíl 1. a], ale též dokonce i dva roky a osm měsíců [Kolompar proti Belgii, rozsudek, 24. 9. 1992, č. 11613/95, bod 40 – bod 43] nebo tři roky a sedm měsíců [Chahal, § 114-123]. Na druhou stranu nepřiměřeně dlouhé bylo v podobných případech zbavení svobody po dobu necelých dvou let [Quinn proti Francii, rozsudek, 22. 3. 1995, č. 18580/91, bod 47 – bod 49].

Avšak i podstatně kratší zbavení svobody se může dostat do rozporu s čl. 5 odst. 1 EÚLP, jestliže možnost realizace účelu zbavení svobody se časem vzhledem k okolnostem ukázala jako pochybná [... Efraimidi proti Řecku, rozsudek, 21.6.2011, č. 33225/08. § 54 – § 56, kde ESLP shledal „nezákonnou“ ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP vyhošťovací vazbu trvající tři měsíce, když již po necelém měsíci bylo zřejmé, že stěžovatelka nemá potřebné doklady a orgány žalovaného státu ve zbytku času neučinily nic, aby je zajistily]...

Pokud je trvání vazby vnitrostátním právem časově omezeno, je čl. 5 o odst. 1 EÚLP porušen, jestliže tato doba byla překročena. ESLP konstatoval porušení tohto ustanovení i v případě, kdy vnitrostátní orgány obešly zákonem stanovené omezení délky vazby pro realizaci nařízeného vyhoštění.“ (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 500).“

32. «Právna metodológia a právna teória vyvinuli pravidlá postupu pre uplatňovanie právneho textu. Tieto pravidlá sa nazývajú metódami, kritériami alebo elementmi výkladu a sú obsiahnuté v tzv. výkladovom kanóne... V súčasnosti zahŕňa výkladový kanón 7 výkladových kritérií: 1. jazykovo-gramatický výklad, 2. historický výklad, 3. systematický výklad, 4. teleologický výklad, 5. výklad na základe konformity (súlady) s európskym právom, 6. výklad na základe konformity s ústavou, 7. výklad v zmysle „Hospodárskej analýzy práva“ (Economic Analysis of Law).» (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava : C. H. Beck, 2015. s. 131).

33. „V právnej vede neexistuje všeobecne prijatá dohoda, či niektorá z metód výkladu má prioritu. Jednotlivé metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť

k zrozumiteľnému a rozumne odôvodniteľnému vysvetleniu textu právnej normy a jej účelu. ... jazykový, systematický, teleologický, historický aj porovnávací výklad má spoločný menovateľ vo formách logickej argumentácie. Prvosledovou metódou výkladu a uplatnenia všeobecne záväzného právneho predpisu v materiálnom právnom štáte je metóda doslovného výkladu. Až tam a vtedy, kde a keď doslovným výkladom nemožno jednoznačne identifikovať subjekt, obsah alebo objekt právnej normy, sa v materiálnom právnom štáte možno odkloniť od doslovného výkladu a nejasnosť právnej úpravy odstraňovať prostredníctvom inej metódy výkladu.“ (Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava : C. H. Beck, 2015. s. 133).

34. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd taktiež už viac ráz akcentoval, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010). Inými slovami teoretika, «Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. To rovnakou mierou platí pre výklad právneho poriadku, ako aj pre výklad ústavy. Nezlučiteľné s princípmi právneho štátu sú na Slovensku často frekventované výklady o medzerách v práve a rôzne iné účelovo konštruované výklady, ktoré v rozpore so zdravým rozumom vytvárajú varianty právnej úpravy v konečnom dôsledku smerujúce k „preukázaniu“ nemožnosti uplatniť právnu normu.» (Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava : C. H. Beck, 2015. s. 131).

35. Po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú zo skutkových okolností posudzovanej veci v dôsledku čoho ich ústavný súd vníma ako adresné a vo svojich záveroch aj logické, pričom ich považuje za právne

akceptovateľné nielen z uhla zákonnosti, ale aj ústavnosti. Z jeho odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladanému zotrvaníu sťažovateľa vo vydávacej väzbe nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcim najvyšším súdom s dôsledkom porušenia sťažovateľom označených práv pri zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby. K uvedenému záveru je možné dospieť aj jazykovo-gramatickým výkladom príslušnej zákonnej úpravy (pozri bod 27, pozn.), ktorá vychádza z európskych štandardov tejto úpravy (pozri bod 26, pozn.), ktorá možnosť odkladu vydania v súvislosti s výkonom európskeho zatýkacieho rozkazu predpokladá s preferenciou trestnoprávneho postihu v „domacom“ štáte, resp. vo vykonávajúcom štáte, ak je primerane dôvodná/relevantná. Pri skúmaní podmienok zotrvaníu sťažovateľa vo vydávacej väzbe najvyšší súd vychádzal zo svojej relevantnej judikatúry (pozri bod 29), v zmysle ktorej odklad vydania do druhého štátu Európskej únie nie je spojený s následkom prepustenia na slobodu predovšetkým z dôvodu, že týmto opatrením vydávacie konanie nekončí, ale naďalej prebieha vrátane pretrvávajúceho podozrenia z možného zmarenia tohto konania sťažovateľom jeho pobytom na slobode (pozri aj bod 30, pozn.) Správnou poznámkou najvyššieho súdu bol aj poukaz na skutočnosť, že konanie o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu v Brne, pobočky v Zlíne pod sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 59/2014 z 26. júna 2014, ktorým bol sťažovateľ právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní osem rokov a šesť mesiacov, nebolo v tom čase právoplatne skončené a naďalej prebiehalo. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že kompetentné orgány súbežne uplatnili proti sťažovateľovi dva do úvahy prichádzajúce konania/postupy v rámci právneho styku s cudzinou, a to jednak uznanie a výkon európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý bol vydaný v súvislosti s právoplatným odsúdením sťažovateľa na území Českej republiky z dôvodu jeho nedostupnosti pre výkon trestu odňatia slobody v trvaní osem rokov a šesť mesiacov na tomto území, a zároveň aj postup smerujúci k uznaniu a výkonu predmetných rozhodnutí súdov Českej republiky. Tento postup je predpokladom výkonu trestu odňatia slobody právoplatne uloženého českými súdmi na území Slovenskej republiky. V dôsledku paralelného priebehu týchto konaní zotrval sťažovateľ vo výkone vydávacej väzby (vrátane predbežnej väzby, pozn.) v čase od 15. apríla 2015 do 19. februára 2016, kedy nastúpil výkon trestu odňatia slobody

na území Slovenskej republiky. Z judikatúry ESĽP (pozri bod 31, pozn.) vyplýva, že primeranosť dĺžky trvania vydávacej väzby je zásadne posudzovaná individuálne a je determinovaná skutkovými okolnosťami veci s mantinelmi spočívajúcimi v napríklad nemožnosti vydania do cudziny zistenej už v priebehu vydávacieho konania alebo spočívajúceho v čisto formálnom postupe kompetentných orgánov, ktorých postup dosahuje čas rovnajúci sa výkonu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody a iné. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vníma celkovú dobu vydávacej väzby sťažovateľa v trvaní 10 mesiacov (resp. deväť mesiacov vzhľadom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 3/2016 z 21. januára 2016, pozn.) za súčasného vykonávania úkonov smerujúcich k uznaniu a výkonu rozsudku Krajského súdu v Brne, pobočky v Zlíne pod sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 59/2014 z 26. júna 2014, ktorým bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov vrátane jej započítania do výkonu trestu odňatia slobody, za ústavne akceptovateľnú. Inými slovami, každé pozbavenie slobody podľa druhej časti čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru bude odôvodnené len tak dlho, ako trvá konanie o vyhostenie alebo vydanie. Ak takéto konanie nie je vykonávané s náležitou starostlivosťou, zadržanie prestane byť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) prípustné [A. a ďalší proti Spojenému kráľovstvu (Veľká komora), bod 164, Amie a ďalší proti Bulharsku, bod 72].

36. V naznačených súvislostiach teda ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy v spojení s právom na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) a ods. 4 dohovoru a ním predostretými dôvodmi (pozri bod 3.1), v dôsledku čoho považuje ním prednesenú argumentáciu za zjavne neopodstatnenú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

37. K ďalšej sťažovateľovej námietke týkajúcej sa nedodržania zákonnou ustanovenej lehoty na rozhodnutie kompetentného orgánu, v danom prípade krajskej prokuratúry, o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu (pozri bod 3.2), ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že vo svojej

rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010). Inými slovami, kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/2011). Naostatok ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade, keď dochádza k porušeniu bežnej zákonnosti alebo iným nesprávnostiam, ktoré svojou podstatou spočívajú v rovine podústavného práva (I. ÚS 242/07).

38. V naznačených súvislostiach ústavný súd poukazuje na to, že z uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 40/2011 z 11. januára 2012, ako aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-237/15 PPU zo 16. júla 2015 vyplýva poriadkový charakter lehoty na rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorej nedodržanie by v konečnom dôsledku nemalo materiálne konzekvencie v podobe neústavného postupu vo veci konajúcich orgánov s dôsledkom obligatórneho prepustenia na slobodu. Naostatok, vyslovenie porušenia čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 1, 3 alebo 4 dohovoru ústavným súdom nie je obligatórne spojené s následkom prepustenia sťažovateľa na slobodu. V súčasnom období sa sťažovateľ už vo výkone vydávacej väzby nenachádza, v dôsledku čoho je petit sťažnosti v časti požadujúcej vrátenie veci na ďalšie konanie nevykonateľný, pretože o väzbe je možné rozhodovať vždy iba s účinkami *pro futuro* (I. ÚS 88/04, I. ÚS 100/2004, I. ÚS 115/07). Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť aj v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

39. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2016